

zení, jež vzniklo na chorobném, úrazem způsobeném podkladě, a že tento stav, jež nelze klásti na roveň střídavému pomnutí smyslů, je pokládati za přechodné omezení duševní činnosti a užívání vůle u osoby degenerované a stížené následky utrpěného úrazu hlavy.

Pomíjeje zejména tuto část znaleckého posudku, — jenž ovšem není zcela jasný a poskytuje podněty k pochybnostem, když přece na jedné straně mluví o neodolatelném puzení a na druhé jen o omezení duševní činnosti a užívání vůle, — a nepřihlédáje takto ke zmíněné podstatné složce subjektivní stránky činů obviněnému přičítaných, totiž svobodě vůle a rozhodování, což zmateční stížnost vytýká, zatížil nalézací soud rozsudek zmatkem podle čís. 9 a) ve spojení se zmatkem čís. 5 § 281 tr. ř. a bylo proto zmateční stížnosti jako důvodné podle § 5, odst. 2 zák. čís. 3/1878 ř. z. ve znění zák. čís. 56/1935 Sb. z. a n. vyhověti již v neveřejné poradě, rozsudek zrušiti a věc vrátiti soudu první stolice, aby ji znova projednal a rozhodl.

Čís. 5877.

Zavinění instalatéra podle § 431 tr. zák., postavil-li vadný bleskosvod a nesplnil-li tím svou smluvní povinnost, zřídit bleskosvod tak, aby bylo nebezpečí hrozící z úderu blesku zmenšeno na míru co nejmenší.

(Rozh. ze dne 14. dubna 1937, Zm II 576/36.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem proti bezpečnosti těla podle § 431 tr. z.

Z d ů v o d ů:

S hlediska důvodu zmatečnosti podle čís. 9 a) § 281 tr. ř. namítá stížnost, že ve zjištěném jednání obžalovaného byla neprávem shledána skutková podstata přestupku podle § 431 tr. z. předpokládající, že z jednání (nebo opominutí) pachatelova povstává nebo se jím zvětšuje nějaké nebezpečí, čemuž prý v souzeném případě tak nebylo vzhledem k tomu, že nebezpečí úderu blesku povstává vždycky a nepřivozuje a nezvětšuje se tedy teprve domněle vadnou stavbou hromosvodu. Zmateční stížnost míní tím zřejmě říci, že obžalovaný postavením vadného bleskosvodu jen neodstranil beztak již existující nebezpečí úderu blesku, ale že je tím ani nepřivodil, ani nezvětšil. Stížnost je zřejmě na scestí. Zavázal-li se obžalovaný opatřiti dům M. k ochraně budovy a jeho obyvatelů před škodlivými následky úderu blesku hromosvodem, bylo jeho povinností, aby jej zřídil tak, aby nebezpečí, hrozící z úderu blesku, bylo zmenšeno na míru podle možnosti nejmenší. Tím, že tak opominul učiniti, postaviv hromosvod vadný a proto nevyhovující plně uvedenému účelu, způsobil obžalovaný, že M. a jeho spolubydlící, spoléhající na práci obžalovaného, obývají dům ve skutečnosti jen nedostatečně chráněný a vydal je takto nebezpečí, jemuž by vydání nebyli, kdyby byl bleskosvod postavil tak, jak bylo jeho povinností smlouvou převzatou. Přestupku podle § 431 tr. z.

dopouští se nejen ten, kdo svým nedbalým jednáním nebo opominutím teprve přivozuje nebezpečí dosud neexistovavší, nýbrž i ten, kdo je podle zákona nebo dobrovolně převzatého závazku povinen nebezpečí již existující odstraniti, pokud se týče zmírniti, tuto povinnost však řádně neplní a tím působí, že třetí osoby jsou vydány nebezpečí, mylně předpokládanému za odstraněné, pokud se týče pokud možno zmírněné, ve skutečnosti však neodstraněnému, ba ani nezmírněnému, jak tomu bylo i v souzeném případě; vždyť bleskosvod, nevyhovující vadnou konstrukcí svému účelu, aby blesky sváděl do země a takto je učinil neškodnými, nebezpečí hrozící z úderu blesku nejen neodstraňuje a nezmírňuje, nýbrž dokonce i zvětšuje.

Obžalovaný pak sám připustil, že provozuje instalaci bleskosvodů po živnostensku a že předpisy E. S. Č. četl a tedy je znal a mohl proto již podle svého povolání a vzhledem k uvedeným předpisům, vydaným právě k zamezení úrazů následkem vadného zřízení hromosvodů nahlížeti, že zjištěnými úchytkami od těchto předpisů, jež, byť i nebyly předpisem zákonným, jsou přece cennými směrnicemi, vydanými řadou vynikajících odborníků na základě jejich bohatých zkušeností a vědomostí theoretických, vydává M-a a jeho spolubydlící nebezpečnost života, zdraví, nebo tělesné bezpečnosti. Nalézací soud tedy nepochybil podřadiv zjištěný čin obžalovaného pod skutkovou podstatu přestupku podle § 431 tr. z.

Čís. 5878.

Ke skutkové podstatě zločinu nabízení se ke křivému svědectví podle §§ 197, 199 a) tr. zák. se vyžaduje, aby se někdo ke křivému svědectví nabízel s o u d u; nestačí proto nabídka ke křivému svědectví učiněná pouze osobě s o u k r o m é.

(Rozh. ze dne 15. dubna 1937, Zm I 295/37.)

Nejvyšší soud uznal jako soud zrušovací po ústním líčení o zmateční stížnosti generálním prokurátorem k zachování zákona podané do rozsudku krajského soudu, jímž byl obžalovaný uznán vinným zločiny veřejného násilí podle § 98 lit. b) tr. z. a podvodu podle §§ 197, 199 a) tr. z., takto právem:

Rozsudkem krajského soudu, pokud jím byl obžalovaný A. uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 199 a) tr. z., porušen byl zákon v ustanoveních §§ 197, 199 a) tr. z.; tento rozsudkový výrok se jako zmatečný zrušuje ve výroku o vině a důsledkem toho i ve výroku o trestu a ve výrocích s tím souvisících až na výroky o ztrátě práva volebního a o započtení vazby a na výrok o náhradě nákladů řízení trestního a obžalovaný osvobozuje se podle § 259, čís. 2 tr. ř. od obžaloby vznesené naň pro zločin podvodu podle §§ 197, 199 a) tr. z., jehož se prý dopustil tím, že se dne 3. října 1933 v N. ucházel u P. o křivé svědectví, jež měl P. před soudem vydati, resp. P-ovi křivé svědectví nabídl.

D ů v o d y:

Rozsudkem krajského soudu byl obžalovaný uznán vinným, že I. P-ovi přímo a ústně vyhrožoval trestním udáním a usvědčením u soudu